

זוהר פרשת (דף קפג):

נזדמן להם נחשים ששרפו אותם כאש והכניסו אש למעיהם ונפלו ומתו

וידבר העם באלהים ובמשה. אמר רבי יצחק מאי וידבר, שאמרו לשון הרע על הקב"ה, וכתרגומו ועם משה נצו, למה העליתונו, השוו כל הפנים בשוה, בעבור זה נזדמן להם נחשים ששרפו אותם כאש, והכניעו והכניסו אש למעיהם ונפלו ומתו, כמו שכתוב וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים, ר' רבי חייא אמר הנחשים היו באים מלחשים בפיהם ונשכו להם ומתו, מה מלחשים, כמו שכתוב (קהלת י') אם ישך הנחש בלא לחש, אש היו מלהטים בפיהם ונשכו, וזרקו אש בהם ונשרפו מעיהם ומתו, והרי דברים האלה נתבארו עוד בענין אחר.

זוהר פרשת תרומה (קמח):

כאשר נצרך לשמחה בלי דין - הרי זהב

ויעש משה נחש נחשת וישמהו על הנס. אמר רבי שמעון הרי הקב"ה לא אמר לו למשה אלא עשה לך שרף. והוא בא ועשה נחש נחשת, מה הטעם, אלא שידע שורש הדבר, וזה היה עיקר הדבר, שהרי קודם כתוב וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים, וכתוב נחש שרף, העיקר שלהם הוא הנחש^[יח] ומשום שמשה ידע העיקר והשורש והיסוד ממקום ההוא, לפיכך עשה נחש נחשת ונשען עליו, מה הטעם, משום שישראל חטאו בלשונם, שכתוב וידבר העם באלהים ובמשה, וע"ל כן וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים, ושמה לא הלך אלא אחר העיקר, ועשה נחש נחשת באותו הדמיון שנצרך לו, שהרי שרשו נחשת הוא.. כמו שאמרנו שכאשר נצרך לשמחה בלי דין, הרי זהב, כשנצרך לרחמים, הרי כסף, כשנצרך תוקף הדין, הרי נחשת, וע"ז נסתכל משה במעשה של נחש הנחשת, שכתבו ויעש משה נחש נחשת, שהיה ידוע מקום התוך הזהב ההוא בנחשת ההוא, לפי שנחש כלשון נחשת הוא, ומקומו היה ידוע, וישמהו על הנס, מה על הנס, על רשום ההוא שהוא למעלה^[יט] והרי למדנו בכל מקום, שזה הנחש הולך בדרך הסוד של האשת חיל, והאשת זנונים מבקשת לתקן עצמה כדמיון האשת חיל, אבל אין ביכולתה, אשת חיל אותו הרושם והאות שלה היא אות ה', וכך ראוי לה, אשת זנונים אותו הרושם והאות שלה הוא כדמיון זה, אבל לא

זוהר פרשת חוקת - יום ה'

יח. היינו נחש הקדמוני מקור הלשון הרע הנחש והיא האות קו"ף כמו שמבאר הלאה, ומשה והמחלוקת. יט. היינו האות והרושם המרמז על הניח נחש הנחשת על הנס באופן שהי' נראה

נתתקן להיות כך כמוהו, אות שלה היא אות ק, שהיא כדמיון אות ה, אבל לא נתתקנה להיות כך כמוה ממש, והיא כדמיון הקוקף אצל אנשים שהולך אחר אנשים להדמות להם^[כ] ולא נתתקן לעשות כך כמו האנשים ממש, וכדמיון זה עשה משה אותו הנחש על רשום. ההוא שראוי לו.

זוהר פרשת שלח (קעה).

כאשר הגביה עיניו וראה הדמות של זה שנשך לו היה נתירא והתפלל לפני ה' והיה אם נשך הנחש את איש והביט אל נחש הנחשת וחי, מפני מה, אלא כאשר הגביה לעיניו, וראה הדמדות של זה שנשך לו, היה נתירא והתפלל לפני ה', והיה ידוע שהוא עונש הרשעים, כל זמן שהבן רואה את הרצועה של אביו, הוא נתירא מאביו, כשנצול מן הרצועה נצול מן הכל, מי גרם לו להנצל, זהו שראה בעיניו רצועה ההיא, אותו הרצועה גרמה לו להינצל, ובשביל זה וראה אותו וחי, יראה הרצועה שלקתה לו, וזאת תגרום לו להנצל.

זוהר פרשת בשלח (נה):

אין לך ענין בתורה שלא יהיה בו כמה סודות כמה טעמים כמה שרשים כמה ענפים

על כן יאמר בספר מלחמות ה' את והב בסופה וגו'. אמר רבי אבא כמה יש לנו להסתכל בדברי התורה, כמה יש לנו לעיין בכל עניניה, שאין לך ענין בתורה שלא יהיה נרמז בשם הקדוש העליון, ואין לך ענין בתורה שלא יהי' בו כמה סודות, כמה טעמים, כמה שרשים, כמה ענפים, כאן יש להבין, ע"כ יאמר בספר מלחמות ה', וכי ספר מלחמות ה' איה הוא, אלא כך העירו החברים, כל מי שלוחם מלחמות התורה זוכה להוסיף שלום בסוף דבריו, כל מלחמות שבעולם הן קטטה וחורבן, וכל מלחמות של תורה הן שלום ואהבה, זה שאמר ה"כתוב ע"כ יאמר בספר מלחמות ה' את והב בסופה, כלומר אהבה בסופה, שאין לך אהבה ושלום מלבד זה, ועוד קשה במקומו, שכתוב ע"כ יאמר בספר מלחמות ה', בתורת מלחמות ה' צריך לומר, מהו בספר, אלא סוד עליון הוא, מקום יש לו להקב"ה שנקרא ספר^[כא] כמו שכתוב (ישעי' ל"ד) דרשו מעל ספר ה' וקראו, שכל כחות וגבורות שעושה הקב"ה, בספר הזה תולין ומשם יוצאין, את והב בסופה, שהקב"ה לוחם מלחמותיו במקום

זיו הזוהר

במאמר זה שאמר כי זהב מורה על שמחה בלי דין, וכסף על רחמים, ונחשת על תוקפא דדינא, ובמקום אחר ובספרי מקובלים מובא שכסף מורה על חסד, וזהב על גבורה, ונחשת על רחמים. **כא.** זה המקום היינו מדה השביעית שנקראת מלכות והיא בסוף כל המדרגות וממנה נשפע לעולם הגשמי הן צרה הן נחת הן דם הן חלב, וכן גם מה שאמר חז"ל וכל

מרחוק כמו ק, כי הנס היה במקום רגל הקו"ף ועל הנס היה נכסף נחש הנחשת כמו הגג שעל רגל הקו"ף, כן נראה לי לפרש לפענ"ד, ואם שגיתי השם יכפר. **כ.** ירצה בזה לבאר מדוע רושם של נחש הקדמוני הוא אות קו"ף, יען כי החיה ששמה קוף תבקש תמיד להדמות לאנשים, וכמוה כהנחש הקדמוני לא יעלה זאת בידם לעולם, אבל צריך עיון

אחד שהוא בסוף המדרגות, ונקרא והב, כמו שכתוב (משלי ל') לעלוקה שתי בנות הב הב, בסופה, בסוף המדרגות נמצא, בסופה, ים סוף נקרא, ים שהוא סוף לכל המדרגות, ואת הנחלים ארנון^[כב] והוא עם כח הנחלים הנמצאים ונמשכים אל המקום הזה ממקום העליון ההוא שנקרא ארנון, מהו ארנון, זיווג עליון החבוב, שאינם נפרדים לעולם, ככתוב ונהר יוצא מעדן, ובזה נשרשים שרשי ים סוף ונתגדלים ענפיו לערוך מלחמותיו בכל מקום, להכין חילות וגבורות, ולהראות ממשלה גדולה ונכבדה מהכל.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. -
 ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זוהר תורה * דף היומי * פרשת חוקת - יום ה'

נבראים הגשמים, ועוד י"ל שארנון הוא צירוף או"ר נון, אור היינו חכמה המכונה תמיד בשם אור כי החכם עיניו בראשו, נון היינו חמישים שערי בינה, והן תרין רעין דלא מתפרשין, והזיווג שלהם נקרא בשם זיווג של אבא ואמא, ומי שיש לו מוח חכמה ולב בינה הוא יבין היטב.

מעשיך בספר נכתבים ירמזו על מדרגה זו ששם ניכר ונרשם מעשה ידי האדם. **כב.** בזה יבאר שאין מ דת המלכות תעשה דבר מעצמה אלא ע"י מה שנמשך אליה מן זיווג עולמות העליונים שנקרא ארנון, כי משמעות ארנון היא רנה, על שם עוז וחדוה במקומו כי אין מגיע עד שם פגם מן מעשה

